

BRUNO MARCELIĆ

(Zadar, 23. srpnja 1943. - Zadar, 22. siječnja 2016.)

Još jedna legenda dalmatinskog športa otišla je u vječnost – u Zadru je u 73. godini života preminuo legendarni košarkaš Zadra i reprezentativac Bruno Marcelić. Prema vlastitom priznanju, u košarku ga nije doveo nitko, već je došao sam. Svakog dana idući u školu prolazio je pored Jazina koje su tada bile otvoreno igralište, te je počeo osjećati sve jaču strast prema tom športu. Bio je to, kako je govorio, neodoljiv magnet. Tako je krenuo...

Kad je Jerko Guštin 1959. dobio zadatak da sastavi i vodi juniorsku momčad, uzeo je i Bruna. Te godine na juniorskom prvenstvu Hrvatske u Slavanskom Brodu, Marcelić je bio najbolji igrač i prvi strijelac turnira, pa je odmah priključen prvome sastavu Zadra.

Ukazanu priliku Marcelić je odmah iskoristio, vrlo brzo ustalio se u momčadi svog Zadra, čiji dres nosi do 1975. godine. U tom razdoblju bio je dio legendarne momčadi iz Jazina predvođene legendarnim i neponovljivim Krešimirom Ćosićem i Pinom Giergicom, koja je 1965., 1967., 1968., 1974. i 1975. godine osvajala naslove prvaka Jugoslavije, kao i Kup 1970.

Od brojnih utakmica u dresu Zadra, Bruno je kao najteže isticao one protiv slavnog Realu iz Madrida. Ipak, bila je to velika generacija iz Jazina, pred kojom je padao i slavni „kraljevski klub“. Bilo je to vrijeme kada je Zadar gotovo redovito pobjeđivao sve velike momčadi.

Najveći uspjeh na europskoj sceni ostvaren je 1968. godine kada su igrali polufinale Kupa europskih prvaka. Od najvećih utakmica u karijeri, isticao je pobjedu u Zadru nad Simenthalom sa 90-66, zatim u Chietiju nad Realom koji je tada imao u momčadi čak pet Amerikanaca, ali je ipak Zadar osvojio turnir, i onu u Bilbao nad međukontinentalnim prvakom Fidesom iz Napulja, kada je Zadar također osvojio turnir. Marcelić je posebno bio ponosan na pobjedu na navedenom turniru u Chietiju, jer je uvršten u najbolju petorku turnira uz epitet - „El migliore“.

Nastupao je i za košarkašku reprezentaciju Jugoslavije. Najveći uspjeh ostvario je na Mediteranskim igrama 1963. godine, u Napulju, kada je bio dio momčadi koje je u tada velikoj konkurenciji osvojila brončanu medalju.

U svom Zadru okušao se i kao trener. Bilo je to 1985. godine kada je bio trener prve momčadi, nakon što je prije toga pet godina bio pomoćnik Pinu Giergicu. Te 1985. godine, Zadar je na kraju sezone osvojio treće mjesto, a Marcelić je Vladi Đuroviću ostavio momčad koja će sezonu kasnije u Zadar donijeti naslov prvaka Jugoslavije. Nakon toga Marcelić

Fotografija: privatna arhiva Bernarda Kolarca

je 1987. godine bio trener Šibenke.

Oni koja ga se kao igrača sjećaju, u pamćenju će im svako ostati njegov specifični precizan „dvoručni“ šut, gotovo redovito s udaljenosti od 8-9 metara, kada trica još nije bila u košarkaškim pravilima.

Od trenera rado je izdvajao sve svoje zadarske učitelje - Enza Sovittzija, Željka Troskota, Đorđa Zdrilića, Trpimira Lokina... Za svoje košarkaške uzore rado je isticao iznad svih Pina Gjergju, pa velikog Ivu Daneua, a od stranaca najviše je cijenio Realove legendu Emilia Rodrigueza.

Marcelić je znao da je igračka karijera samo prolazno razdoblje u njegovu životu, pa se okrenuo i fakultetu gdje je stekao zvanje diplomiranog ekonomista.

U dugoj igračkoj karijeri dobio je mnoge komplimente stručnjaka, a svakako je najveći koji mu je dao „realovac“ Lolo Sainz 1968. Kada su Sainza upitali koga se najviše boji u redovima Zadra, svi su očekivali da će kazati Giergie i Ćosića, no on je ispalio ime – Bruna Marcelića, obrazloživši: „Nikada nisam vidio igrača s bržim i efikasnijim protunapadom. Naši igrači ne stignu još doći u svoj reket, a Marcelić je već sa 9-10 metara postigao koš. Nemoguće ga je zaustaviti.“ Slično je govorio i Ivo Daneu...

Sahranjen je na Gradskom groblju u Zadru.

(Jurica Gizdić)